

รายการอ้างอิง

- กฤษณา อโศกสิน, กิ่งมัลลิกา. กรุงเทพฯ: เจริญกิจ. ๒๕๒๘.
- กฤษณา อโศกสิน. ถ่านเก่าไฟใหม่. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : เพื่อนดี. ๒๕๔๘.
- กฤษณา อโศกสิน, อุทยานเครื่องเทศ, พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ: เพื่อนดี, ๒๕๔๙.
- กัญญาชลา. ตะเกียงแก้ว. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ: เพื่อนดี. ๒๕๔๕.
- กาญจนา วิชญาปกรณ์. หลักเบื้องต้นในการศึกษาเรื่องสั้นและนวนิยาย. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร. ๒๕๓๔.
- กุหลาบ มัลลิกามาศ. วรรณคดีวิจารณ์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ๒๕๓๙.
- ดวงใจ. www.คุณย่า.com. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ: เพื่อนดี. ๒๕๔๔.
- ธัญญา สังขพันธานนท์. วรรณกรรมวิจารณ์. กรุงเทพฯ : นาคร. ๒๕๓๙.
- นพ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา. ปกเกล้าเรื่องนวนิยาย. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา, ๒๕๑๙.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. แฉนวนวรรณกรรม. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช. ๒๕๒๒.
- ประชาคม ลุนาชัย. ฝั่งแสงจันทร์. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพฯ: มติชน. ๒๕๔๘.
- ปราโมทย์ ประสาทกุล และ กฤตยา อาชวนิจกุล. "เกิดปี ๐๖-๒๖ ยามแก่ เดียวตาย!" ไทยรัฐ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๘.
- ปวิวัฒน์ คำเจริญ. "นวนิยายรูปแบบจดหมายเหตุของไทย" วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๓.
- ว. วินิจฉัยกุล. เส้นไหมสีเงิน. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร: เพื่อนดี. ๒๕๔๕.
- วัฒน์ วรรณรงค์กูร. คือรักและหวัง. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ : มิ่งมิตร. ๒๕๓๙.
- วิภา กงกะนันท. วรรณคดีศึกษา. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๒๑.
- วิทย์ ศิวะศรียานนท์. วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ : ธรรมชาติ. ๒๕๔๔.
- ศรีฟ้า ลดาวัลย์. สมการวัย. พิมพ์ครั้งที่ ๒ . กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า. ๒๕๓๘.
- สุพรรณิ วราทร. "ประวัตินวนิยายไทยตั้งแต่ปลายสมัยรัชกาลที่ ๕ ถึงสมัยเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. ๒๔๗๕" วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.
- สุวิทย์ วิบุลผลประเสริฐและคณะ. "การศึกษาวิเคราะห์ความต้องการดูแลผู้สูงอายุที่ช่วยตนเองไม่ได้ ในอีก ๒ ทศวรรษหน้า" วารสารการส่งเสริมสุขภาพและอนามัยสิ่งแวดล้อม. ๒๐ เม.ย.- มิ.ย. ๒๕๔๐.

บรรณานุกรม

- กรมศิลปากร. ประวัตินักเขียนไทย เล่ม ๑. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๒๐.
- กรมศิลปากร. ประวัตินักเขียนไทย เล่ม ๒. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๒๓.
- กรมศิลปากร. ประวัตินักเขียนไทย/กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์. กรุงเทพฯ : ศิลปบรรณาการ, ๒๕๒๗.
- กุหลาบ มลลิกะมาส. วรรณคดีวิจารณ์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๒๒.
- เจตนา นาควัชระ. ทฤษฎีเบื้องต้นแห่งวรรณคดี. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๑๘.
- เจือ สตะเวทิน. ประวัตินวนิยายไทย. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ, ๒๕๓๖.
- ชนิกานต์ กู้เกียรติ. การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายของกฤษณา อโศกสินที่ได้รับรางวัล : พัฒนาการด้านแนวคิด ตัวละคร และกลวิธีการประพันธ์. วิทยานิพนธ์ปริญญา-มหาบัณฑิต, สาขาวิชาวรรณคดีไทย บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๐.
- ชัยอนันต์ สมุทวานิช และสมบัติ จันทวงศ์. วรรณคดีปวงชน. กรุงเทพฯ : อักษรสาส์น, ๒๕๑๗.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. วรรณคดีไทยช่วยพัฒนาสังคม. ในรูปผลการสัมมนาวรรณคดีไทย. หอสมุดแห่งชาติ, ๒๕๒๑.
- ดวงมน จิตรจำนงค์. หลังม่านวรรณศิลป์. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย, ๒๕๒๘.
- ธนิศ อยู่โพธิ์. วรรณคดีกับชีวิตสังคมและการเมือง. หอสมุดแห่งชาติ, ๒๕๑๐.
- นคินี วิฑูริศาสตร์. วิเคราะห์วรรณกรรมแนวประชาชน. กรุงเทพฯ : สยามวรรณกรรม, ๒๕๑๙.
- บำรุง สุวรรณรัตน์ และ ชูศักดิ์ เอนพชร. วรรณกรรมสังคมและการเมือง. พิมพ์ครั้งที่ ๒ กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์, ๒๕๒๓.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. หม่อมหลวง. วิเคราะห์สุวรรณคดีไทย. โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, ๒๕๑๗.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. หม่อมหลวง. วรรณกรรมการเมือง. ภาษาและหนังสือ. ตุลาคม ๒๕๑๕.
- บุญเหลือ เทพยสุวรรณ. หม่อมหลวง. แนวทางการศึกษาวิชาวรรณคดี. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์, ๒๕๑๘.
- ปทุมพร วัชรเสถียร. วรรณกรรมการเมือง. ภาษาและหนังสือ. ตุลาคม ๒๕๑๕.
- ประทีป เหมือนนิล. ๑๐๐ นักประพันธ์ไทย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, ๒๕๔๒.
- ประทีป เหมือนนิล. วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์. กรุงเทพฯ : ๒๕๑๙.
- ประกาศ วัชรภรณ์. ทำเนียบนักประพันธ์. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, ๒๕๓๒.

ผะอบ โปษะกฤษณะ. **วรรณกรรมกับสังคมไทย**. สรุปผลการสัมมนาวรรณคดีไทย

หอสมุดแห่งชาติ, ๒๕๒๑.

พลศักดิ์ จิระไกรศิริ. **วรรณกรรมการเมือง**. กรุงเทพฯ: กราฟฟิคอาร์ต, ๒๕๒๒.

ภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์, สภาคคม. ร้อยแก้วแนวใหม่ของไทย พ.ศ. -

๒๔๗๕ - ๒๕๕๓. กรุงเทพฯ : กรมแผนที่ทหาร, ๒๕๓๐.

ยศ วิชระเสถียร. **ความเป็นมาของการประพันธ์และนักประพันธ์ของไทย**. กรุงเทพฯ:

แพร์พิทยา, ๒๕๐๖.

รัฐจวน อินทรกำแหง, สมพันธ์ เลขะพันธ์ และประทีป วาทิกทินกร.

การอ่านและพิจารณาหนังสือ (ท. ๐๒๑). กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๒๐ .

วัลยา วิวัฒน์ศร. **การอ่านนวนิยาย**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๑.

วิภา กงกะนันทน์. **กำเนิดนวนิยายในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, ๒๕๔๐.

สมพร มั่นตะสูตร. **วรรณกรรมสังคมและการเมือง**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, ๒๕๒๔.

สุพรรณิ วราทร. **ประวัติการประพันธ์นวนิยายไทย**. กรุงเทพฯ : เจริญวิทย์การพิมพ์, ๒๕๑๙ .

ภาคผนวก

ภาคผนวก เรื่องย่อนวนิยาย

เรื่องคือรักและหวัง

เรื่องย่อของนวนิยายเรื่องคือรักและหวังคือ ตาเพ็ญผู้เป็นตา ได้เลี้ยงดู "เจ้าหนู" ซึ่งเป็นหลาน นับตั้งแต่ที่พ่อของเจ้าหนูตาย และแม่ต้องไปค้าขายไม่มีเวลาดูแล ต่อมาเมื่อแม่ของเจ้าหนูแต่งงานมีสามีรวมทั้งมีลูกใหม่เพิ่มอีกหลายคน เจ้าหนูก็ตกเป็นสิทธิ์ขาดของตาเพ็ญ ซึ่งทั้งรักและเอาใจใส่เจ้าหนูอย่างดียิ่ง สองคนตาหลานมีความผูกพันกันมาก จนแทบจะเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของกันและกัน

ในตอนต้นตาเพ็ญตั้งความหวังเพียงให้เจ้าหนูสืบทอดมรดกการเล่นหนังตะลุงของตนเอง รวมทั้งรู้หนังสือคือมีการศึกษาพอสมควร ต่อมาความหวังของเขาก็เปลี่ยนแปลงไปเมื่อครูประจำชั้นของเจ้าหนูมาพูดถึงการศึกษาต่อในระดับปริญญาให้ฟัง ตาเพ็ญก็พยายามเคี่ยวเข็ญเจ้าหนูอย่างหนัก แต่แล้วความผิดหวังก็เกิดขึ้นเมื่อเจ้าหนูสอบชิงทุนไม่ได้ ในที่สุดตาเพ็ญก็จำใจส่งเจ้าหนูไปทำงานที่กรุงเทพมหานคร ตามคำแนะนำของลูกชาย ซึ่งอ้างว่าหลานจะมีอนาคตที่ดีกว่าอยู่ที่บ้านไปวัน ๆ อย่างว่างเปล่า

ความขัดแย้งหลักของเรื่องนี้ คือความขัดแย้งภายในใจของตาเพ็ญเอง ที่ส่วนหนึ่งก็อยากจะเก็บเจ้าหนูไว้ใกล้ ๆ ตัว เพราะความรักความห่วงใย ในขณะที่ใจอีกส่วนหนึ่งก็อยากจะให้เจ้าหนูมีอนาคตที่ดี มีงานมีการทำ ในที่สุดความรักอันยิ่งใหญ่อันอยู่เหนือความเห็นแก่ตัวของตาเพ็ญก็ชนะ เมื่อแกตัดสินใจส่งเจ้าหนูไปทำงานที่กรุงเทพมหานคร

เรื่องกึ่งมัลลิกา

เรื่องย่อของนวนิยายเรื่องกึ่งมัลลิกา คือ ปัญหาและความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในครอบครัวของมัลลิกา หญิงสูงอายุกว้างหกสิบห้าปี ที่เป็นเสมือนประมุขของบ้าน อันมีลูกสาวลูกชายสามคนรวมทั้งหลาน ๆ อีกหกคน ที่ผลัดกันสร้างปัญหาและก่อความเดือดร้อนต่าง ๆ อย่างมิหยุดหย่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาอันเป็นข้อขัดแย้งหลักของเรื่อง คือปัญหาที่ต้มหลานชายคนโต ซึ่งมีอายุเพียงสิบเจ็ดปี ขับรถชนคนตาย แม้ว่าครอบครัวของผู้บาดเจ็บจะได้รับเงินจำนวนมากจนไม่เอาเรื่องกับต้ม แต่ปัญหาก็เกิดขึ้นจนได้เมื่อที่โรงเรียนต้มโดนครูและเพื่อน ๆ พุดถึงในทางที่ไม่ดีจนต้มไม่อาจจะทนเรียนต่อได้ ในที่สุดก็หนีออกจากบ้านไปกับเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีปัญหาในครอบครัวเช่นกัน

มัลลิกาต้องพยายามแก้ไขปัญหาค้นหาคำตอบให้ได้ เริ่มตั้งแต่แก้ไขปัญหาค้นหาตัวเอง จนไปถึงแก้ปัญหาค้นหาเพื่อนของตั้ม จนในที่สุดปัญหาก็จบสิ้นลงเมื่อตั้มเตรียมตัวไปเรียนต่อ เมืองนอก

ความขัดแย้งหลักของเรื่องนี้คือ ความขัดแย้งระหว่างความต้องการของผู้ใหญ่เช่นมัลลิกา หรือพ่อแม่ของตั้ม กับ ความต้องการของตั้มซึ่งเป็นผู้เยาว์ ในขณะที่ยาย พ่อแม่ต้องการให้ตั้ม กลับไปเรียนหนังสือ ประพฤติตัวให้เหมาะสมแก่ความเป็นนักเรียน แต่ตั้มกลับไม่ยอมปฏิบัติตาม เพราะไม่อยากไปเรียนที่โรงเรียนเดิม ซึ่งเขารู้สึกว่าทั้งเพื่อน รวมไปถึงครูอาจารย์มีความรู้สึก ในทางที่ไม่ดีกับตน จนในที่สุดมัลลิกาก็แก้ความขัดแย้งนั้นด้วยการส่งตั้มไปเรียนต่อที่เมืองนอก

เรื่องสมการวัย

เรื่องย่อของนวนิยายเรื่องสมการวัยคือ พลโทแก้วผู้เกษียณอายุในขณะที่ตนเองยังมีได้ เตรียมตัวเตรียมใจ ทำให้ไม่อาจจะปฏิบัติตนและจัดการกับความรู้สึกของตนเองในวัยเกษียณได้ ในที่สุดก็ไปพบกับเสาวรภย์หญิงวัยสี่สิบปีที่เพิ่งออกจากงานและเลิกกับแฟนหนุ่มที่คบหามานาน จนทำให้ครอบครัวของพลโทแก้วกับพวงเพชรต้องล่มสลาย สร้างปัญหาทางใจให้เกิดขึ้นแก่ บุตรสาวสองคนคือ ดวงเพชร เก็จไพฑูรย์

เป็นเหตุให้ดวงเพชรลูกสาวคนรองที่กำลังมีครรภ์ เกิดความรู้สึกไม่มั่นใจในสถาบัน ครอบครัว ทำให้ไม่กล้าแต่งงานและตัดสินใจเอาเด็กออก หากแต่เก็จไพฑูรย์ผู้เป็นน้องสาวขออภัยไว้ พร้อมทั้งสัญญาว่าจะเลี้ยงดูหลานชายเอง เมื่อเด็กชายเกิดถึงลูกของดวงเพชรคลอดออกมา เก็จไพฑูรย์นำไปอยู่กับคุณยายของเธอ บอกใครต่อใครว่าเป็นลูกของตน เมื่อหญิงสาวต้อง เดินทางไปทำงานที่เมืองนอก ก็ได้ฝากลูกไว้กับจามิกร ซึ่งในขณะนั้นกำลังมีปัญหาคครอบครัว เนื่องจากใจจันทร์ผู้เป็นแม่ ต้องเกษียณก่อนกำหนด อีกทั้งอยู่ในวัยหมดประจำเดือน ทำให้ อารมณ์แปรปรวน จินตนาการที่สาวจามิกรจึงเกิดความคิดนำเด็กชายเกิดทิ้งไปให้ใจจันทร์เลี้ยง แล้วหลอกให้เข้าใจว่าเป็นลูกของจามิกร

ที่สุดความต้องการของจามิกรก็ประสบความสำเร็จ ใจจันทร์รักเด็กชายเกิดทิ้งมาก แม้ว่า ในภายหลังจะรู้ว่าไม่ใช่หลานแท้ๆ ของตนก็ตาม ปมปัญหาความขัดแย้งในเรื่องนี้ก็คือ ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเกษียณอายุ ของผู้ที่ไม่เคยได้เตรียมความพร้อมไว้ก่อนเลย ทำให้เกิดความรู้สึกว่า ตนนั้นไร้ค่า ชีวิตว่างเปล่าไร้ความหมาย ทั้งพลโทแก้ว และใจจันทร์ จึงต่างคิดออกนอกกลุ่มนอก ทางกับคู่สมรสของตน ต่างกันตรงที่ ใจจันทร์ยังใจคิดได้และกลับตัวได้ทันท่วงที เพราะมีเด็กชาย เกิดทิ้งซึ่งตนคิดว่าเป็นหลาน มาเตือนให้ตระหนักถึงภาระหน้าที่ของความเป็นปู่ย่าตายาย

เรื่องถ่านเก่าไฟไหม้

เรื่องย่อของนวนิยายเรื่องถ่านเก่าไฟไหม้คือ ไมตรี บุญประดิษฐ์ สองคนพ่อลูกได้เลี้ยง มาคีผู้เป็นหลานมาอย่างเอาใจใส่ มอบความรักให้อย่างเต็มที่ เช่นเดียวกับ อุณากรรณ หนู่มใหญ่วัยสามสิบที่เติบโตมากับคุณทวดคือคุณหญิงตลับและพุดซ้อนซึ่งเป็นย่า สองครอบครัว มาทำความรู้จักสนิทสนมกันได้เพราะรดออสตินเป็นเหตุ อุณากรรณและมาคีต่างก็มีปัญหารักทั้งคู่

มาคีมีปัญหาเพราะนราแฟนหนู่มใช้จ่ายเงินสุรุ่ยสุร่ายจนต้องยืมไมตรี อีกทั้งมีนิสัยเจ้าชู้มาก ในที่สุดนราไปชอบพอกับน้องสาวของอุณากรรณโดยไม่ทราบว่ามีลูกกับมาคี ส่วนอุณากรรณก็มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงที่มีสามีแล้ว ปัญหารักของสองหนุ่มสาวเป็นปมขัดแย้งใหญ่ของเรื่อง เนื่องจากไม่มีบุพการีของฝ่ายใดเลย ที่เห็นด้วยกับความรักของทั้งสองคน ต่างฝ่ายต่างก็พยายามขัดขวางอย่างสุดความสามารถ ไมตรีใช้วิธีการยกหนี้สินให้นรา จากนั้นให้นรายืมเงินไปลงทุนเปิดผ้าใหม่อีกครั้ง ด้วยต้องการแสดงให้มาคีเห็นธาตุแท้ของชายที่เธอรัก

พุดซ้อนผู้เป็นย่าก็พยายามขอร้องให้อุณากรรณเลิกติดต่อกับภรรยาของผู้อื่น โดยบอกให้เห็นแก่เธอ ในที่สุดปมปัญหาก็คลี่คลายลงเมื่อมาคีรู้ว่านราชอบพอกับหญิงคนอื่นลับหลัง สลายตาเธอ เช่นเดียวกับที่อุณากรรณตัดใจจากหญิงผู้นั้นได้ในที่สุด จากนั้นทั้งสองก็เริ่มรู้สึกถึงความเข้ากัน และสายสัมพันธ์พิเศษบางประการระหว่างกันที่อาจพัฒนาเป็นความรัก

เรื่องเส้นไหมสีเงิน

เรื่องย่อของนวนิยายเรื่องเส้นไหมสีเงินคือ บუნา หญิงสูงวัยซึ่งมีหนึ่งหลานชายเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่รักและเห็นคุณค่าเธออย่างแท้จริง เพราะเธอได้เลี้ยงดูหนึ่งมาตั้งแต่จกกลนี้ลูกสาวหย่าร้างกับผู้เป็นพ่อของหนึ่ง ในขณะที่ลูกชายอีก ๒ คน ทำงานอยู่ต่างประเทศ และจังหวัดทางภาคใต้ รวมถึงหลาน ๆ ต่างก็ห่างเหินกันไป มีเพียงลูกสาวสองคน คือ อุบลวรรณ และจกกลนี้ที่ต่างก็สร้างปัญหาให้กับบუნาคันละแบบ

ในตอนต้นบუნาอาศัยอยู่กับอุบลวรรณ แต่เมื่อบ้านเก่าของเธอซึ่งมีมูลนิธินำเข้าเป็นที่ทำการหมดสัญญาลง บุนาก็ตัดสินใจย้ายไปอยู่ที่บ้านเดิม ซึ่งมีเพื่อนบ้านคือ พจน์ ชายสูงวัยผู้เป็นตาทำหน้าที่ดูแลหลานสี่คนแทนแม่ซึ่งเสียชีวิตและพ่อซึ่งทำงานอยู่ต่างประเทศ ต่อมาจกกลนี้ซึ่งติดการพนันและร่อนเงิน ได้สร้างเรื่องว่าตนถูกนักเลงตามทวงหนี้เพื่อให้บุนาขายบ้านนำเงินมาให้

ในตอนแรกนุหงากลัว่มากและคิดว่าคงต้องยอมขายแม้จะไม่เต็มใจเลยแม้แต่น้อย เพราะทราบดีว่าตนไม่อาจอยู่กับลูกคนโตได้เลย ยกเว้นหนึ่งหลานชายที่ในขณะนั้นก็เพิ่งสร้างตัว ยังไม่อาจจะรับยายไปอยู่และดูแลได้ ด้วยข้อคิดและความช่วยเหลือจากพจนี นุหงาจึงแก้ไข ปัญหาที่เกิดขึ้น ด้วยการไม่ยอมขายบ้าน พร้อมทั้งบอกจกกลนีให้เข้าใจ

ปมปัญหาขัดแย้งที่สำคัญของเรื่องคือ ความขัดแย้งระหว่างนุหงากับลูก ๆ ทั้งสองคน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการใช้ชีวิตของจกกลนีหรือการเลี้ยงดูลูกอย่างตามใจจนไร้ขอบเขตของอุบลวรรณ แต่ในที่สุดแล้วปัญหาก็คลี่คลายลง ด้วยการให้นุหงาพูดกับจกกลนีอย่างตรงไปตรงมาถึงความประพฤติอันไม่เหมาะสมของเธอ ทำให้งกกลนีคิดได้และสัญญากับตัวหล่อนเองว่าจะไม่มารบกวน แม่และลูกอีก ในขณะที่มอดหลานชาย เมื่อได้ใกล้ชิดกับครอบครัวของพจนี ซึ่งมีหลาน ๆ อยู่ในวัยเดียวกัน ก็ทำให้เห็นถึงข้อบกพร่องของตน ซึ่งไม่เคยได้รับการสั่งสอนที่เนะอบรมจากมารดา มอดจึงออกจากบ้านมาทำงานหาเลี้ยงตนเอง ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น

เรื่องอุทยานเครื่องเทศ

เรื่องย่อของนวนิยายเรื่องอุทยานเครื่องเทศ คือ มุหน่ายหญิงวัยแปดสิบปี อาศัยอยู่ในบ้านบนที่ดินผืนเก่าของเธอกับลูกชายวัยหกสิบปี และหลานชายวัยหนุ่มฉกรรจ์ โดยเปิดร้านขายต้นไม้ ด้วยความเก๋แก่และร่มรื่นของบ้าน ทำให้گانพลูซึ่งกำลังรับงานออกแบบบ้านของคำแสด ตัดใจความมั่งคั่งของตัวบ้าน จนในที่สุดก็ได้เข้าทำความรู้จักกับครอบครัวของมุหน่าย ด้วยการสั่งต้นไม้ รวมไปถึงบรรดาเครื่องเทศสมุนไพรต่าง ๆ มาปลูกในบ้าน โดยได้แนวคิดเรื่องคุณค่าของสมุนไพรจากมุหน่ายนั่นเอง

ปมปัญหาขัดแย้งที่เกิดขึ้นในเรื่องนี้คือปัญหาที่เกิดจากการพยายามซื้อที่ดินเก่าแก่ของมุหน่าย เพื่อนำไปสร้างเป็นหมู่บ้านจัดสรรหรือศูนย์การค้า ของผู้ทรงอิทธิพลแถวนั้น หากแต่มุหน่ายไม่มีความประสงค์จะขายเลยแม้แต่น้อย เธอต้องการเก็บไว้ให้เป็นมรดกแก่ลูกหลานเพื่อใช้ที่ดินผืนนี้เพาะปลูกทำมาหากิน ดังเช่นการบูรหลานชายต้องการสร้างอุทยานเครื่องเทศสมุนไพร

ในที่สุดปมปัญหาขัดแย้งก็คลี่คลายลงเมื่อมุหน่ายแก้ปัญหาด้วยวิธีการอันเป็นแบบฉบับของเธอเอง คือติดป้ายแสดงความจำนงขายที่ดินแต่ด้วยราคาที่แพงจนไม่มีใครกล้าซื้อ อีกทั้งยื่น

เรื่องร้องเรียนให้ผู้มีอำนาจในบ้านเมืองช่วยจัดการเจ้าพ่อที่มีอิทธิพลจนรังแกประชาชนคนธรรมดา เช่นเธอและหลานชาย

เรื่องฝังแสลงจันทร์

เรื่องย่อของนวนิยายเรื่องฝังแสลงจันทร์ คือ ป้าจันทร์ หญิงสูงอายุที่อาศัยอยู่กับบุตรสาว พิการชื่อจอม ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ริมชายฝั่งทะเลแห่งหนึ่ง ได้รับเอาหนุ่มตึงเกสึ่คนมาอาศัยอยู่ในบ้าน ด้วยความมีน้ำใจ อีกทั้งส่วนหนึ่งของแกก็คิดถึงลูกชายอีกสองคนที่ทำงานอยู่ต่างถิ่น ชายหนุ่มทั้งสองคนขาบซึ่งในการดูแลเอาใจใส่ของป้าจันทร์ รวมไปถึงจอมมาก

ต่อมาหนุ่มตึงเกสึ่ได้แยกกันไปมีชีวิตที่ตัวเองต้องการ โทน เซน สาย ไปทำงานบนเรือ ระเบิดปลาซึ่งผิดกฎหมาย แต่บอกใครต่อใครว่าเดินทางไปทำงานกับเรือหาปลาต่างประเทศ เหลือแต่พลที่ไม่หาญกล้าพอจะไปทำงานเช่นนั้น จนเขาได้เจอกับได้ก้งเรือประมงเก่าที่เคยทำงานด้วย ขวนไปเป็นนายท้ายเรือเดินทางไปหาปลาที่สิงคโปร์ พลตกลงและเตรียมตัวไปทำงานที่เรือลำใหม่

ปมปัญหาของเรื่องนี้อยู่ที่ ความหวังของป้าจันทร์ที่ต้องการให้ลูกกลับมาอยู่รวมกันเป็นครอบครัวอีกครั้ง โดยที่แกไม่รู้แม้แต่นิดเดียวว่า ลูกชายสองคนที่รอคอยได้ตายจากไปนานแล้ว เงินที่ส่งมาให้ในแต่ละครั้ง ล้วนเป็นความช่วยเหลือจากบรรดาเพื่อนๆ คือป้าจิม และเต่าหอย ที่ร่วมกันปกปิดมิให้ป้าจันทร์รู้ความจริง ด้วยกลัวว่าจะไม่อาจมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ เมื่อสิ้นไร้ความหวัง ความฝันทั้งมวล ปัญหาคลี่คลายลงเมื่อป้าจันทร์ตาย ความจริงก็ปรากฏ

เรื่องตะเกียงแก้ว

เรื่องย่อของนวนิยายเรื่องตะเกียงแก้ว คือเรื่องราวของครอบครัวพลั้งดี ของปู่พลีกับย่าผิวอ่อน ทั้งสองมีบุตรชายหญิง คือ เพียรและเพลิน เพียรแต่งงานกับแซไซ มีบุตร 2 คนคือ พู่กันกับพานรอง ครอบครัวที่สองคือ ปู่เครื่องกับย่าตาบ มีบุตรสามคน คือ คำนัล คำนึ่ง และเครื่องคำ ทั้งสามแต่งงานแล้ว แต่ไม่มีใครใกล้ชิดปู่กับย่าเท่ากับกำมะหยี่ เพราะปู่เครื่องแสดงออกชัดเจนว่า รักกำมะหยี่คนเดียว โดยไม่คำนึงถึงความยุติธรรมแม้แต่น้อย ทำให้ลูกหลานคนอื่น ๆ พากันห่างเหินไป

ปู่เครื่องกับปู่พลีมีเรื่องขัดแย้งกันเพราะปู่เครื่องมาบังคับแกมซื้อที่ดินของปู่พลี โดยบอกว่า จะซื้อไปเก็บไว้ให้ลูกหลาน ปู่พลีซึ่งเป็นคนตรงไปตรงมาไม่ยอม พร้อมทั้งสั่งสอนไปว่าตนเองก็ ต้องการเก็บที่ดินไว้ให้ลูกหลานเช่นกัน ปู่เครื่องโกรธจึงไม่เข้ามาเกี่ยวข้องกับอีก

ทั้งสองครอบครัวมาติดต่อกันอีกครั้งในชั้นหลาน เพราะพี่หลานชายของปู่พลีถ่ายรูป โภกिलाหลานสาวปู่เครื่องไว้ได้โดยบังเอิญ แต่ปู่เครื่องซึ่งเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นไม่เห็นด้วยและไม่ ยินยอม ต่างจากปู่พลี ที่ยินดีต้อนรับโภกिलाและกำมะหยี่หลานสาวของปู่เครื่องด้วยความเต็มใจ ต่อมาปู่เครื่องทราบเรื่องทีกำมะหยี่เข้าไปใกล้ชิดสนิทสนมกับครอบครัวปู่พลี จึงโกรธถึงขั้นล้มป่วย ต่อมาออกจากโรงพยาบาลคำนึงและถวิลวงศ์จึงจ้างส้มแข่งคนไข้ใหม่ ให้ดูแลปู่เครื่อง ทำให้ยาตาบ เกิดความเหิงหวง จนเกิดทะเลาะกับปู่เครื่องเพราะปู่เครื่องเข้าข้างส้มแข่ง ยาตาบน้อยใจมากต่อมา จึงตรอมใจตาย

หลังจากยาตาบตาย ปู่เครื่องก็ทำพิธีกรรมยกสมบัติแบ่งไปในหมู่ลูก ๆ วันหนึ่งเกิดความ ทะเลาะกับเครื่องคำบุตรสาว ทำให้ปู่เครื่องความดันขึ้นสูงจนเส้นเลือดแตกเป็นอัมพาต ปม ขัดแย้งของเรื่องนี้อยู่ที่ความเจ้าคิดเจ้าแค้น มีทิฐิมานะ และใจคอคับแคบของปู่เครื่องซึ่งไม่ยอมให้ กำมะหยี่หลานของตนไปคบกับครอบครัวของปู่พลี ทั้งทีกำมะหยี่ขอร้อง เนื่องจากเห็นว่าปู่พลีมี ทักษะคิด แนวคิด วิธีการดำเนินชีวิตที่น่านับถือยกย่อง จนในที่สุดปัญญาคลี่คลายลงเมื่อปู่เครื่อง เป็นอัมพาต พร้อมทั้งลดทิฐิลง

เรื่อง www.คุณย่า.com

เรื่องย่อของนวนิยายเรื่อง www.คุณย่า.com คือ วิฑูหญิงมายสูงวัยฐานะร่ำรวย เกิด ความสนใจในวิทยาการล้ำสมัยเช่นคอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ต จึงให้หลานชายผู้กำลังศึกษา ต่อด้านนี้ในมหาวิทยาลัยเป็นผู้สอนให้ วิฑูจึงนำแนวคิดในเรื่องการติดตามความก้าวหน้าของ เทคโนโลยีเรื่องนี้ไปเผยแพร่ในหมู่เพื่อนฝูงร่วมรุ่นโรงเรียนเดียวกันสมัยมัธยม คือ พรลาภ แคลร์ รัตนา เสาวภาคย์ พริ้มเพรา และตกลงใจจะเปิดเน็ตคาเฟ่เพื่อสอนการใช้คอมพิวเตอร์แก่ผู้สูงอายุ รวมไปถึงเว็บไซต์คุณย่าดอทคอม เพื่อเผยแพร่ความรู้ความคิดทัศนคติของผู้สูงอายุ รวมทั้งเป็น สื่อกกลางในการสร้างความเข้าใจระหว่างผู้ที่มีวัยแตกต่างกันอีกด้วย

ปมปัญหาขัดแย้งของเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อเธียรบุตรชายคนเดียวของวิฑูประสบอุบัติเหตุทำให้ พิการเสียขาซ้ายไป วิฑูต้องใช้สติตั้งมั่นรักษาเธียรให้หายเป็นปกติ ทั้งสภาพร่างกายและจิตใจ ในขณะที่เดียวกันก็ต้องดำเนินงานเรื่องเว็บไซต์ เน็ตคาเฟ่ รวมทั้งบำเพ็ญตนเป็นประโยชน์แก่เพื่อน ๆ เหมือนเดิม ความขัดแย้งที่ดำเนินไประหว่างเธียรกับวิฑู ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการอารมณ์อันรุนแรงซึ่ง

เขียรไม่อาจควบคุมได้ การพยายามบังคับให้เขียรหายจากโรคความจำเสื่อม สิ่งเหล่านี้ทำให้สตรี
สูงวัยต้องใช้หลักธรรมมาเยียวยาจิตใจ ผู้เขียนคลี่คลายปมปัญหาลงเมื่อเขียรมีสภาพจิตเป็นปกติ
จำเรื่องราวเก่าๆ ก่อนประสบอุบัติเหตุได้

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวมาริส่า สำลี เกิดวันพุธที่ ๑๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๓ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ศึกษา
ระดับชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนธิดาแม่พระ ได้รับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียน
สุราษฎร์พิทยา เข้ารับการศึกษาระดับอุดมศึกษา ณ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขต
ปัตตานี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิชาเอกภาษาและวรรณคดีไทย จบการศึกษา
ปี ๒๕๔๔ จากนั้นเข้าศึกษาต่อในคณะอักษรศาสตร์ ระดับปริญญาโท สาขาวิชา
ภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๔๗ ปัจจุบันรับราชการครู ในตำแหน่ง
ครู คศ.๑ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน